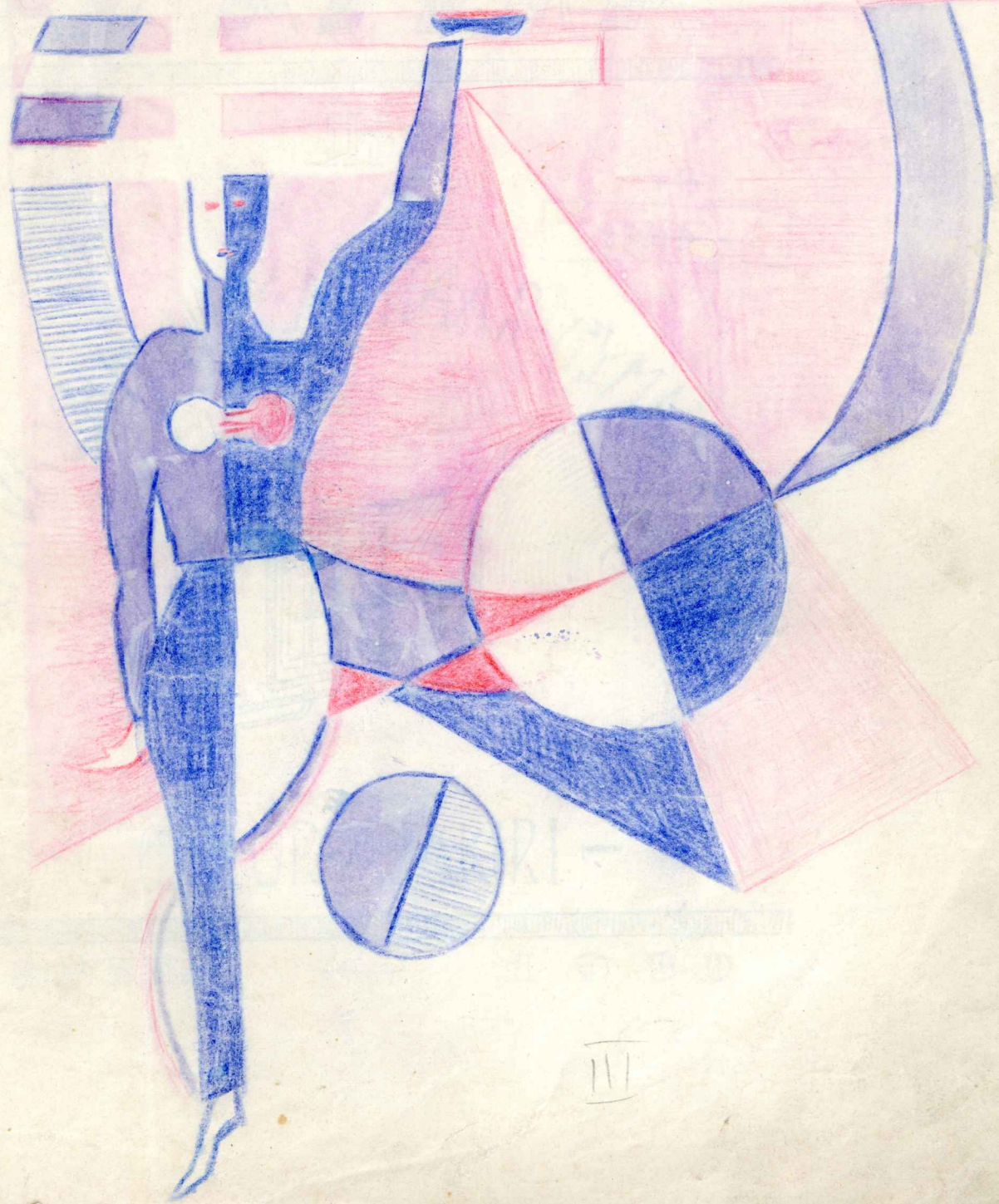


B-3828

Vol. 5

PER ASPERA AD ASTRA

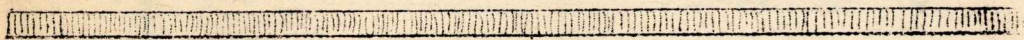


III

B-3828

PER ASPERA

AD ASTRA

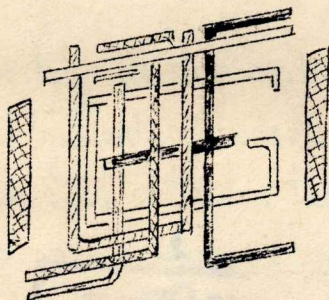


III

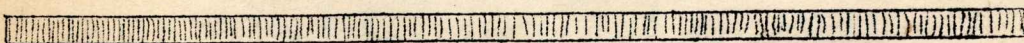
LB.

28395-2

TORVAYHI-HUMANITAAR-GYMNASIUM



OPP UR-AJAKIRI -



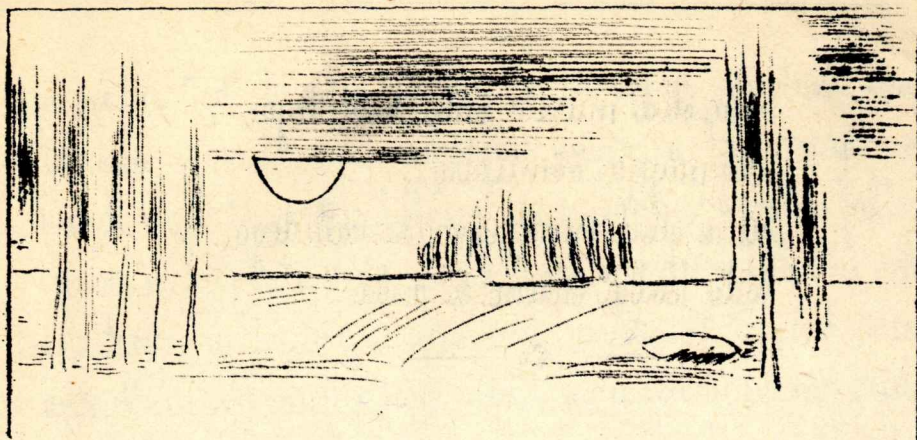
MÄRTS

1 9 3 0

2

la Olikooli  
motukogu

182047



E.O.

## Õine milankoolia.

Sina oled murede oma hallidega  
ing pingeja õõmusta ...

Sina oled oma nukruse vallidega  
tõde, keda enam ei usta!

Sina tühjendid ylimõeliskult valguse astja,  
said üksindusvaimeks. —

Sina olid säteandav tuli kehiteta,  
said vaikuse heliseva aimuks ...

Õo näeb sind kahetsuva silmaga,  
kui vesistab nutta.

Sa jagasid õnne ilmaga  
ja minugi tõukasid nutta.

Sina oled murede oma hallidega  
arg pageja õomusta ...

Sina oled oma nukruse vallidega  
tõde, keda enam ei usta!



Kadarik.

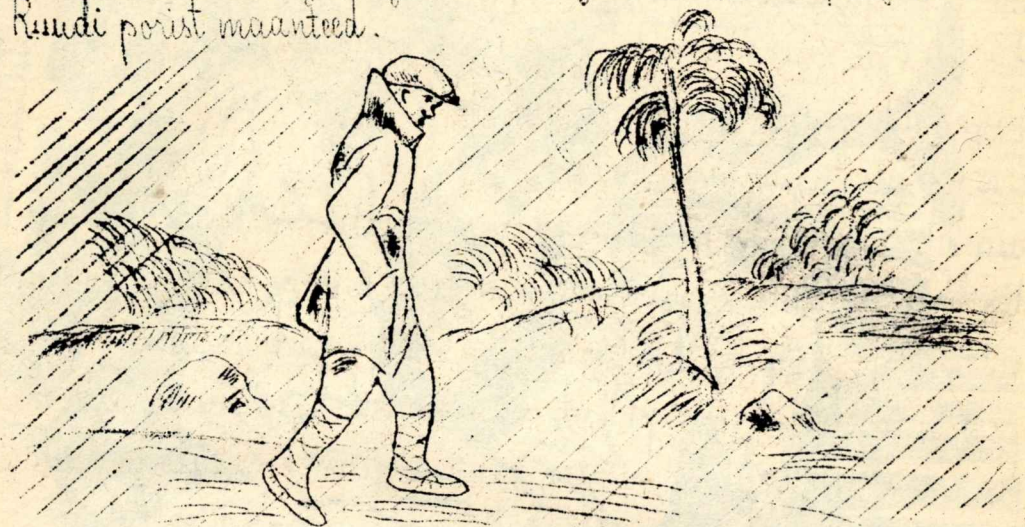
## Kodutu.

Sadas kylma vihma. Peina hulks tuul. Pesti maa  
tõmmukad turja. Kallati kylma vett ja hõõruti tuulnuiis-  
tikuga ta karvast selga, hõõruti rüistikule lumeseipi ja jäl-  
le algas hõõrumine. Solgina voolas must lumeseipi. Vasti-  
kult rüypas tüne maa teda. Ta suu oli täis ja kyllastund  
kevadvetest, kuid ta jõi, jõi tahtmata, vastikult. —

Väsinuna laotus mädel, viinuda tahter pilvine taavas,  
ent jälle äratas teda tugev tuule hübumine, taas jälle jätkus maa-  
turja hoolikas pesemine. Raagus puud nutsid vihesid piit-  
sades, läbi raske veaurust täidet õhu. Tuul saias neid a-  
lasti varakesi. Joodina imbus vihm teekäija riidekasukasse  
tegi ringkõiku ta parkunud näonahal ja kukkus siis väikest kō-  
di sünnitades ta rinnale.

Ruudi astus üle maantee, jäi äkitselt vahtima tyhjast

ja peatus. Teda huvitas tyhjus, kuhu ta vahtis, tarvetund naeratus näol.  
Oh, kuis naeris ta tyhjustega yhes, kuis oskas ta temaga vesta juttu.  
Ruudi näol tüksatas hetkeks lai naeratus, mis siis jällegi jäi vi-  
tama madalate, kidurate männityvede vahele. Ta astus rünnas  
pakitseva tyhjustega kraavipoolse koldelvat teeänt edasi. Hämur-  
dus. Väikselt nuttis tuul. Kostis kaugelt öölinnu veider häälit-  
semine. Vihmaveega segunenend viha ja hädapisar palgel, tättas  
Ruudi porist maanteed.



Jalad mõrjad, katkised pastlad kokkukistuna ymber rätidega  
mähit jalgade; räbalane vammus ymber kõhna keha, suured  
pärani hallid silmad vahtides tyhjust. Ah kui vilets on rännata  
rännata koduta. Sa oled ilmalaps! põriseb Ruudi ajudes, ja sel-  
ge pisar tuleb näpasel põsel. Miks naputatakse, lyyakse mind  
enam kui teisi? Ah anna mõista seda mulle ma ootan! Kas  
mul polegi õigus elada, kus on yheõiguslus? Kus on? Ah! Ah!  
Elu oli puistand ju väikesse sydamesse myrxi ja sappi. —

Sõrmed rullusid, moodustasid väikese kuit elutuld tursuva rusika. Rusika mis põles vihast! Rusika mis ahwardas mis ja nüüd tootas kättemaksu. Oi ta tundis vere rahuldavat lõhna, tundis inimolendi hääbumise suurepärasust.

Ruudi oli mõtteis teäane uuesti seisma jäänd. Ta noor nägu oli täis mehisust ja viha, mis aegamisi laktus. Lõdvaks jäi väike kindine rusikas põuetaskus. Ta õikas, õikas jah, ja mõtles häle ajule, ajule mil elasta isa. Ta isa oli pikke punaste vurrudega ja sinisilmne. Ja sageli naeratus lehvits ta näol vaadeldes Ruudit. Ta oli häa võttis Ruudi õhtuti koguni sylle, viies teeka magama oma kõrval sängi. Ilummikul ärpatis oh kuidas ta vaatlis isa karvast mehitunda selle pulkast hõustoonset võtsumist. Siis ta naerattes näivses lapsenaarus ja ütles: "Sama vaata, kuidas isa magab sängikoelus eest lahti!" ja ta patsutas siis väiksema kuit palju lihavamaga rusikaga isa tugevale meherinnale. Kuid ära seid ta isa, mid punase-lipu-me- ked; kuulis väid kogupauku siitsamast metsaäänest. Siin ta kusagil magab see isa, kiharate männijuurte all.

Kuid edasi, põues pakitsev nälg ja kylm rapu-  
tas Ruudi väsinud keha. —







A. J. — l.

## A. P. lohutuseks!

Kuivalt, kuivalt lyyaks kiivikkellu,  
tuuli päitavaid ja hellu  
kõru kannab kaebekõla.

Läbi metsa, nüidu kodutallu,  
yle sauna, aia õue.  
Kisub kokku rüüna, rullu.

Isa ema ise surma sõue. —  
Püüni päikest veel kord näha,  
murda peenralt valge õie.

Maetaks täna inimene maha.

E. Jakobson.

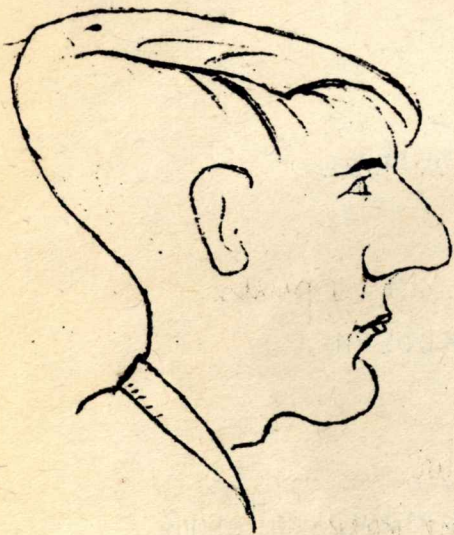
## Kooruse luules.

Kas oli see laikiva järve või jõe muinaskallas või j  
määratu kaugele laiuva ookeani rand, või vaikselt ünni  
tiigikese haljendav nuru, või vuliseva oja koopaline per-

mäleta ma. Aga mäletan nii palju, et olin mina, vesi, mets, lilled ja lindude laul.

Istusin piude varjus ja mu mõtteleand palmis kuldseid kujutluste kõngu mälestuste kangaks, tolles hegitsevas sydame mängude lõukas. Ja magusas öite lõhnas sai luulelisaks mu lapsik hing, mis püüdis kodu otsides õnne ning ihkas magusalt mõlotet und... Kusagil laulsid linnud imeilusalt — sadas siis värvilisi õisi mu pätele ja ma tundsin kuid helises joo bustar laul. Ma olingi joo bunud magusast öitemahlast ja uinusin kesk kaugel, kaugel unelust. Veel kaugemalt unede täreitu sygarusest, veel kaugemale kauguste kanneldavaist kajust paistsid pilved keset püüritut vabadust, nad rändasid, kadusid taas kujunessid jälle.

Vaatlesin kava noid rulluvaid pilvi ja vilkuvat päikest...  
Mõtiskelin...



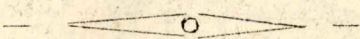
Ja kui ma kava nii mõtiskelin, keset luulevat noorust, keset taevalist noorust, siis leidsin ma sõbra!...

Mu sõber! Kas oled sarnane noile pilvile, mis sääl igaroses vaibases kodus rändavad ja õnne mängimängivad. Kas oled nagu need pilved sääl kaugel ja kõrgel, mis ei peata, ega näha taha mis sünnib maise ilma mustas kodus. On su

koduks ideaalne maailm?

Jah, ilutsen ma looduse suures albumis ehk trallin rõõmu-  
de tuhisevaid tuulis, kuid sina söber oled ikkagi minuga.

Kui on mul valu, ma kaeban silmavesi, ka siis oled si-  
na minuga mu parim söber. Olen uhke et leidsin sind pikade  
teelt lüüde laulust ja õite magusast lõhnast, säält ideaalne ko-  
du 'kuulerrikkast nooruse õitservast ilust. Veel kord, olen uhke  
ja rõõmus su üle.



O. Kõresaar.

## Kriseb.

Kriseb...

Kriseb valguste valu.

Kõrestab mätta mullane suu.

Rynkal vaikiva palu

..... unistab rohetus puu.

Kumiseb...

Kumiseb tawase rõlvi

tyhjuse tusa punane vask.

Pöösas paljastab põlvi

..... nooruke häbeline kask.

Pakatab...  
 Pakatab tuisuni tõke,  
 tunnete viide lumine katk,  
 Sööstub ihade lõke  
 .... vesistub metsade lakik.

Kriiseb...  
 Kriiseb hõlmades pori  
 sihitu eksinud tommukat vett —  
 Naarab vabastub ori...  
 .... ahelaid, vabaneb et.

17. 11. 90

— Kalju —

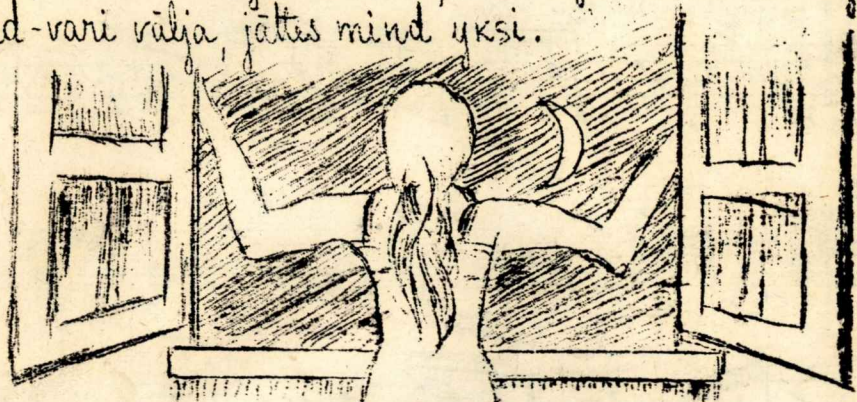
Ons meil muret...

Novell.

Jälle tuli ta kylvastama mind. Naer huulil; silmad  
 täis sädelevat helgust. Ent seekord väljendas ta liblikuline ole-  
 mus iseenalast karsitust.

Tead kallike, täna lähen jälle tolle Sydiga trehvama.  
 Kui sulle häa sõber oled siis räägin sulle kõik oma saladused.  
 Õppetükid jäävad sinu hooliks, küll sa meid homme  
 mõtundel jutustad! Eks ole üü mu kallike?

Välguküruusel hyppas ta minu juure, ulatasin talle käe pigistamiseks ja nii algas meie sõprus. Veel üks õnn kaalustus, veel sõnu igavesest sõprusest ja ta libises nagu õnn kevad-vari välja, jättes mind yksi.



Tundsin yksinduspiina igatsust sõbra järele. Avasin akna ja sosistasin hõõguraid sõnu öö-pimedusse. Valus, aga yhtlasi häa oli selline seletamatu ootus. Siis aga haarasin jälle õpperaamatu ja koondasin mõtteid mis seekord tantsisid kui ohjeldamata hobused mu ajus. Teadsin et tarvis oli täita kohustusi, tarvis täita lubadusi, tasandada kynkli-si teid mis siirdusid sinna kus õnn.

Täna tuli ta jälle, kuid mitte yksi, mind külastama vaid kaasõppuri Väikega. Yhiselt alustasime õpingut. Ent Leakese kapriisid polnud seekord korras. Pea virutas ta raamatud riulile ja hakkas Väikega jutlema. Siis imitlesin et ta oma saladusi ka Väikele avaldas, kuna lubas ju ainult minule sõber olla. Väikisin hetke; ent siis sööstusin uuesti õpingusse. Tahtsin kuulmatuks teha Leakese kikkavat

# Laul kevadest.

Herm Keernik

Vivo allegro.

The first system of musical notation consists of two staves. The upper staff is in treble clef and the lower staff is in bass clef. Both are in the key of D major (two sharps) and common time (C). The tempo is marked 'Vivo allegro.' The first staff begins with a dynamic marking of *mf*. The second staff begins with a dynamic marking of *dim*. The music features a mix of eighth and sixteenth notes, with some rests and slurs.

The second system of musical notation consists of two staves. The upper staff is in treble clef and the lower staff is in bass clef. Both are in the key of D major (two sharps) and common time (C). The music continues with eighth and sixteenth notes, including some triplets and slurs. A dynamic marking of *mf* is present in the middle of the system.

The third system of musical notation consists of two staves. The upper staff is in treble clef and the lower staff is in bass clef. Both are in the key of D major (two sharps) and common time (C). The music continues with eighth and sixteenth notes, including some triplets and slurs. A dynamic marking of *mf* is present at the beginning of the system.

The fourth system of musical notation consists of two staves. The upper staff is in treble clef and the lower staff is in bass clef. Both are in the key of D major (two sharps) and common time (C). The music continues with eighth and sixteenth notes, including some triplets and slurs. A dynamic marking of *mf* is present at the beginning of the system. The system concludes with a double bar line.

mu enese kuilmisorganile. Unustada tahtsin kõik ta saladused; sest hiljem ehk varem pidid need saatuslikuks saama kaasteadjaile.

Korraga kõlas jälle Lea hellitar hääl: "On meil muret. — Tule kuula parem kuidas mina kävalore võrku vean. Siia vandus jälle Riiks minule igavest truudust. On nii lõpmata jumalik neid mehi ninapidi vedada, ja siis kord naerda nende armetuse üle. Aga hirmu ajavad nad süski pääle. Sydi tahab juba kevadel minuga abielluda. Kyll on aga kole see ilma elu. Si tea isegi kellell lõhen. Kui ma veel algkoolis käisin, rääkis mulle keegi ettekuulutaja, et minu pulmapäeval keegi mees end surmal. Siina ytle ka missugune härra meeldib kõige enam."

Hämmastanult seisin leakese ves. Ma ei tahtnud enda arvamist ytellda. Ka praegu tõrgun neid tolle mõtteid: ka mulle oli Riiksi kuju jäädvustunud mälestusse; mälestus mis hõõgus sola pimedas ajusopis, mida aga ei avaldanud isegi Leale.

Kord tõi aga Lea Riiksi saadetud kirjad ka kaasa ja lubas minul neid lugeda. Siis vast tõusid tugevamad tunded tõusis austustunne selle tundeküllase mehe vastu minus, kui lugesin risti mis olid Leale pühendat.

"Ma elama sa surema jääd minu verre  
mis sest et pean uppuma ehk igatsuste merre..."  
Päike vajus jälle vaatepiiri taha kui vaatlesin aknast kül-

Latet horisonti. Ent minu mõtteis hõljusid mustad varjud. Seal  
pimedas ajasopis sepiitsesin plaane, kuidas paljastada Iha  
kergemalust. Seal leidsid aset ka mustemad mõtted, armu-  
kadedus viha... Ma sain viimaks oma sõbra äraandjaks!  
Andestage kõik — ma sain sõbra vaenlaseks!...

— ◊ —

— § —

— ! —

Muremõtted hahtuvad lähedal su,  
saand helgust ja troosti rind. —  
Uuureb ruskus muu ning muu  
hetkeks, — mis piirab mind.

Su sõnades kajastuvad vaeated mu,  
silm särav võlunud mind.  
Alalist tärnu sul laulab suu —  
hüüan „He Päike“ sind!...

Luian nii palju ilusat süst,  
oled kõigjal hääl!  
Ara üld lahku minust —  
mu juure jää!...



Kotkaid kolmandalt korralt.



A. Kets.

Loen palju juturaamatuid...



H. Kosesson.

Õpin saksakeelt.



V. Mõtus.

Viivat Napoleon!...



L. Jlisson.

Käin koolis...

Mg. theol. J. Saul.

## Märkmeid noorsoo usulisest arengust.

Noorte juurus on tegu meil yhelt poolt õrkava iseteadusega ja iseseisvustungiga, tungiga - vabaneid kõigist autoritetest. Süt siis kokkupõrked ja tragöödiat "vanade ja noorte, isade ja poegade" vahel. Noorus on küll suurim mixtum compositum nagu sellele varem tähendat. Tas peituvad sageli vastukäivamad tunded. Iseteaduse enese ülehindamise tundega käib rööbiti enese jõuetuse ja abitususe tunne. Sageli kaotab noor igasuguse enesusealduse ja võib jõuda raskemasse pessimismi, meeleheiteli. Siis just on vaja, et ta leiaks selle igavese jõuallika, mis peitub usus. Kuid just iseteadus, enese jõu tunne ja autoritetest vabanemise pyge võib siin välja viia igasuguse religiooni eitamisele. Ja see pole halb. Inimene peab vabanema lapseusust ja saama iseseisvaks ka siin. See ülevõetust vabanemise periood on tarvilik. Iga generatsioon kõneleb oma religioonsel kelt. Iga inimene otsib ja liab Jumala oma moodi. Kõhatsit peitub vaid selles, et seisma jääda ese eitamisele, ateismile. Arusaadav on raskete kysimuste ja konfliktide tekkinine noorus- eas, päälegi kui kohatakse tugevaid religioonivaenulisi vaimlisi jõude. Tänapäeva ajavaim, kui mitte arvestada viimaste aastate selgumata profiiliga, on suurel määral ateistlik-materialistlik.

Peeninas kujus enim varjatult ja rohkem arglaselt astub ta vastu noor-  
 urille haritud ringes, kui noor tubliki usklikust kodust; radikaalselt  
 ja peaaegu brutaalselt sotsial-demokraatlises ja kommunistlikes par-  
 teis noortöölisele. Ja sageli on anti-religioonse ajavaimu esitajad esi-  
 kund, kes teguvõimu, hõruduse ja elutundmise tõttu noorile imponeri-  
 vad. Kii yhineb kaks võimsat faktorit, ajavaim ja juhi autoriteet,  
 yhiseks kallale tungiks noore inimise usule. Sellasile pääletung-  
 ile pole noor küllalt tugev vastu panev. Seda näitavad viima-  
 sed aastakymned elava selgusega. Lapse piltlik-maagilised religi-  
 oonsed kujutlused ei voi müidugi pysida. Puudub tal võimalus  
 tundma äppida sygavamad ja võimsamad religiooni, siis kaotab  
 ta kõik sel alal. Ei muutu ta aktiivselt eitajaks usu suhtes, siis,  
 ja neid on enamusi, ei jõua ta mingisugusele positiivsele elamu-  
 sele, vaid jääb indifferentsele suhtumusele jumalasse ja reli-  
 giooni. Sellist astet võiks nimetada fiktiivseks vajaduseks. Üks  
 tähendab siis vaid mingit fiktsiooni — „see võib olla, ehk ka  
 mitte olla.“ Tõeliseks usuks ei saa ju seda seisukorda kuidagi  
 nimetada. Ja selline tüüp just ongi praegu valdav intelligent-  
 si hulgas. Väliselt ollakse süiski kiriku resp. religiooni poolt tihak-  
 se kaasa kiriklisi kombeid, sisemiselt ollakse aga kõigile sel-  
 lele täiesti ükskõikne, ilma et süiski otsustataks tõeliselt usu vastu.  
 Ikka kuulduib ütletusi: „Usu vastu ma pole, mingisugune kõrgem  
 olus + alati sarnane ebamäärane väljendus + peab tingimata olema,  
 ent pastoreid ega nende rõõkimist ma ei usu.“ järgneb.



A.T.-l.

Oleme kevadelapsed.

Oleme kevadelapsed, poiss mina,  
lehviri kuldjuuksid, tydruk mu sina -  
tule sa, jookseme siuisess' õhku!

Vaata all metsade kevad kammid,  
kuulata, linnude kevadkannid:  
kutsu kas meidki ei hõiskale kevad!

Aruame käid, me kevadelapsed,  
heidame päiksesse säravad silmad;  
tule nyyd, joome me kevadpäikest!

Läheme jookseme kinni nee käest,  
rüsid sa - aitan su ylesse mäest;  
torkeb su juuksisse vahtrapuu oks!

Kevadelapsed, ju oleme kaks!

# Astjad J. Cyt.

Kovell.

Oli lihavõttepyhade lõupões juba õhtule jõudmas, kui mind valdas õudne tunne ja elarõõmine, et mis võib kyll teua pyhade õõ. Kogu oli kylmetanud lume ning varakivade lihavõtte päikese ketas peatab horisondi punasel joonel. Põved ujuvad madalalt õhtusse. Õhk muutub punaseks, lillaks, ning omab erilise pyha tunde mu rinnas.



Istusin jõekaldal, ja mu ema istus õnnilõvel. Ema laulis, ning ma vaatlesin oma kudumaa ilu sest o-oh, ma olin nii väimustatud sest maast. Jõe koloriit helkis vastu lihavõtte-õhtu taevast, ning taevasse tuli kumama kuu, mis helkis kollast helki mu põlgele. Väikne pyhadus tõusis emari nõtkele, ja ta vaatas kurvalt jõele. Loodis me ymberoli pyha,

ning iga mu jalastumise all krõbises lumi. Mu ema laulis kuni saabus kesköö. Sääl pööris ta näo vaikselt taeva poole ja tõusis onnilävelt mind kutsudes. Mu hing oli teiste tundeid, mida äratand' ilus õõ ja liivalagendik mu ymber oli vait. Sääl nägin ma: kaugele liikus hämaras paat kergelt jõe, onnile lähenedes. Ma võtsin hingepeidades ja laskusin kaldale varju. Veri mu ajudes äratas noorusjõu igatsesaid leke ja kui juba iga mõlalööök kuulda, võrisesin onnest, sest igatsesin nõha saada neid liiki, kes mu onni poole sõudsid. Paat lähenes onni man kaldale, kahisedes vahus kiikus vesi ta kylgede all ning kolm noortmeest astusid välja, et ligineda onnile. Ma ei suutnud end varjata, — ning oh, — tundsin kitschyppeid ihus, nagu oleks armuke purpurpunases sammitkruus mind saalikävel vahitind, ning ma ei suutnud end varjata. Tõusin, et ema juure minna. Kuid neid kartes laskusin uuesti kaldavarju. Aga mu pää oli kui ylekäer vahuriin ning taevas kõrgel kui põker ummik. Näd olid ju ukse ees ja tõstsid taba, et sisse minna. Kuid sääl nägi mind üks, kui parajasti hirmunult pääd tõstsin, sest olin võõras inimesile ja kartus ning häbi hoidsid mind ema poole. Üks neist hakkas jooksu minu poole teisi kutsudes. Olin valmis karjuma, kuid ehmatus surus hääl mu kurku. See oli metsik, mind otsekohe röövida, neil oleks muidki võimalusi olnud. Kuid ah, kas oleks

pidand tooma mulle mutt, kas kynnlaid, kas karu, sest  
tihaseid puytakse rasvaga kui kõik on valmis viisakaks  
meelitamiseks. Algasin põgenemist. Hyydes meelitasi mu järele  
vünaks otse habematusi mulle öeldes: "Oli ahvitytar! Tule  
ja puytseme lõbusalt ilusad ööd. Tule ja läheme kirikusse,  
ning me võime sind õpetaja rasvase hujiga puyha altari all."

Pikki jõekallast, mööda liiva tormašin ma edasi, loot-  
suhades, kuni väsisin. Nad suarutasid mind ringkantsid paati  
mind mu ema silmale all mööda. Hoidasin vastupanu, kuid  
mind rõõvemini kinnihoides sõudsid nad minema. Ema jõi kuu-  
valt kaldale, hoides lauluraamatut käes, et kirikusse minna, ning  
ta kuu oli kui Sibylle oma kõrgel Rooma kirjal kuivalise ta-  
ra taajapõhjal. Mu vangistajad ei rääkinud sõnagi vaid vaatasid  
aineti yksteise otsa, närsid, huitsid kaua aja järele nalja, vanta-  
sid mind ning sõudsid tugevamini. Nende lõsised näod olid ime-  
likud. Üks neist oli pikema musta habemega, kaks ilma, ning kyy-  
rutades mu yle, puutusid üksikud habemehõhvid mu lõuga. Mu  
ihu värises ning kyyr värin küis kehas. Ta nägu oli kirmus,  
vastis. Käitsin rabeleda, sest võisime kornesti ymberkukkuda. Vars-  
ti lähenes kyla, lähenes kirik, mis kaugemal jõekaldal taeva ja  
pidu symbolina puyhalt mu hinges imelisi tundeid äratas.

\* \* \*  
Homnikul jõudsin ma tagasi, kui päike tõusis. Murki-  
kult istus ema mu õnnilävel ja vaatas kõrgele, käed polnes koos



ja väga ilme näol. Hommikuse päikese hekk varjutas ta nägu ning ta silmas mind, ehmatas kuid rõõmustas väga ja tuli mulle vastu pikki jõekallast. Ma narratasin vähe, kuid ta kahjatses mind. Me läksime onni. Ta tõi kuusiga kalja pakkus mulle syya, mis ta pühapäevaks valmistand, ja me olime rõõmsad kogu päev.

Kui sel päeval onnilävele istusin, vaadates emma poole, kadusid mu yllätsed mõtted, sest emma nägu seletas midagi teist. Kuid süüski ei suutnud ma palju unustada. Üks veeretük mu südames polks saand mulle enam rõõmaks, sest nyyd tundsin teda täiel jõul minus voolavat.

Pääl seda syndimust langes mu emma muore. Iga päeva väga muldusid ta pulged ja silmad jäid kahvatuks, ning ta käis kyyrus kepi näjale teetudes.

Ühel päeval istusime emmaga paati ja sõudsimme kylasse vana Alluisti moija. Emma kõneles vana Alluistiga tasa ja Alluist, me sõber andis talle mingil nõu. Sõudsimme koju kanna ja kyynlaid kaasa võttes. Onni man astusin paadist kaldale, hakkasin kanna korvi ja kyynlaid ning me läksime onni. Kylm tuul oli meid läbi puhund. Emma tegi tulelõkke lõukasse, pani paja tulele ning valmistas endale ja minule syya. Me saime sooja ja olime rõõmsad. Ning aloti neil korral, nagu ka täna, laulis ta murelist laulu kadund armastusest ja pühkis pollenurgaga silmi.

järgneb.

Sisu:

Melankoolia .....	lk. 3.
Kodute .....	— 4.
A.P. lohutuseks .....	— 7.
Noorse luules .....	— 7.
Kirised .....	— 9.
Ons meil muret .....	— 10.
— ! — .....	— 15.
Märkmeid noorsoo usulisest arengust .....	— 17.
Uleme kevadelapsed .....	— 19.
Astjad .....	— 20.

Kaan ja puultõiked: »Kalevipoeg« ja »Suur«  
Helmut Sipelgalt ning illustratsioonid Helmi  
Anierilt.

Toimetis:

Vastutav toimetaja Mari Kull.

Väljaandev toimkond: Helmi Anier, Vold.  
Hurt, Otto Kõresaar, Ed. Oherjus, Alf.  
Tiisel.

EPSON